

Arrest

nr. 136 582 van 19 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 4 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 26 juli 2012 bij de Belgische overheid een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op 21 december 2003 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 30 november 2012 de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan

van een veilig land van herkomst. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 11 december 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoeker bij aangetekend schrijven van 12 december 2012 ter kennis gebracht.

1.4. Verzoeker diende, via een op 3 december 2012 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.5. Bij arrest nr. 99 037 van 18 maart 2013 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

1.6. Op 12 juni 2013 veroordeelde de correctionele rechtbank van Antwerpen verzoeker tot acht maanden gevangenisstraf wegens diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, gewone diefstal en afzetterij.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 18 september 2013 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. Verzoeker diende op 14 maart 2014 een verzoekschrift in bij de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen om als staatloze te worden erkend.

1.9. Op 2 oktober 2014 nam de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 6 oktober 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer die verklaart te heten: [H.D], [...], onderdaan van Servië, alias [T.D.], [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 13.10.2014.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een reisdokument.

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art. 74/14 §3, 3°: wordt door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding of zijn gemachtigde, [V.D.], attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, aan afzetterij.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.10. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 2 oktober 2014 tevens de beslissing tot afgifte van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoeker op 6 oktober 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer die verklaart te heten: [H.D.] [...], onderdaan van Servië, alias [T.D.], [...] wordt inreisverbod voor acht jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 02.10.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Aan betrokkene wordt op basis van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van acht jaar opgelegd omdat hij op 12.06.2013 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden uit hoofde van diefstal, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, afzetterij.

Gezien het winstgevende karakter van deze misdadige activiteiten van betrokkene, kan er worden afgeleid dat hij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare vormt.

Het winst oogmerk van het criminele gedrag van betrokkene motiveert de toepassing van een termijn van acht jaar voor het inreisverbod.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Eerste onderdeel.

In de bestreden beslissing wordt verzoeker als onderdaan van Servië vermeld.

Nochtans heeft verzoeker geen nationaliteit, reden waarom er voor verzoeker een verzoekschrift tot bekomen van het statuut van staatloze werd neergelegd bij de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen.

De Servische Ambassade kan geen reisdocumenten afleveren door een gebrek aan identiteitsstuk. Verzoeker die geboren is te Nis, is nooit ingeschreven geweest in het Rijksregister. Verzoeker heeft geen enkel identiteitsstuk en kan er ook geen bekomen.

De DVZ is op de hoogte van deze problematiek want heeft reeds eerder getracht om verzoeker terug te sturen naar Servië doch zonder resultaat. Ook vrijwillig is verzoeker niet kunnen terugkeren.

Het is dan ook onjuist te stellen dat verzoeker een onderdaan is van Servië want dit is allesbehalve bewezen.

De bestreden beslissing is onjuist gemotiveerd.

Tweede onderdeel.

In de eerste bestreden beslissing staat:

“... betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, aan afzetterij.”

Een loutere verwijzing naar strafrechtelijke veroordelingen zonder ook maar op enige wijze het "actueel gevaar" te onderzoeken maakt een schending van de materiële motiveringsplicht, alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel uit.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet op afdoende wijze waarom de minister van Binnenlandse Zaken van oordeel is dat verzoeker een actueel gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De enkele verwijzing naar een diefstal kan de eerste bestreden beslissing niet motiveren.

Derde onderdeel.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer” (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Verzoeker wordt gedwongen door redenen buiten zijn wil illegaal in het Rijk te verblijven vermits hij niet kan verwijderd worden van het grondgebied. Dit is immers reeds eerder geprobeerd doch zonder resultaat wegens gebrek aan identiteitsstukken en nationaliteit. Indien verzoeker het land al zou kunnen verlaten zou hij niet binnen de grenzen van Servië worden toegelaten. Hij kan daar niet terecht, zoals ook blijkt uit de stukken in bijlage. Daarin bestaat de vernederende behandeling bij uitvoering van de bestreden beslissing.

De eerste bestreden beslissing schendt artikel 3 EVRM.

Vierde onderdeel.

De tweede bestreden beslissing betreft een inreisverbod voor 8 jaar.

Bij het bepalen van de duur van het inreisverbod moet de DVZ een evenredigheidstoets in acht nemen. Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval. Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

Ter zake wenst verzoekende partij te verwijzen naar het arrest van uw Raad nr. 92111 d.d. 27 november 2012. Uw Raad was van mening dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld om de maximale termijn van drie jaar op te leggen zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van derde

landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In dit dossier wordt er enkel verwezen naar het vonnis en de straf (8 maanden). Er wordt geen rekening gehouden met het feit dat de strafbare feiten in eerste instantie aanleiding gaven tot een werkstraf. Er werd ook geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker onverwijderbaar is, gegevens waarover de DVZ beschikt. Er wordt tevens geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker enkel in België een gezinsleven kan hebben. Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod van 8 jaar is op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen evenals het artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.

Vijfde onderdeel.

Beide bestreden beslissingen schenden artikel 8 EVRM.

Verzoeker is vader van twee minderjarige kinderen en verwacht samen met zijn partner nog een derde kindje.

Overeenkomstig artikel 8 EVRM heeft verzoeker recht op eerbiediging van zijn gezinsleven, waarbij dient opgemerkt dat ook zijn kinderen recht hebben om een gezin te kunnen vormen met hun vader.

Het is zo dat verzoeker vanaf zijn 6 jaar hier in België verblijft, geïntegreerd is, een vrienden- en kennissenkring in België heeft, enz. Verzoeker kan in geen enkel ander land dan België een gezinsleven hebben. Zoals herhaaldelijk vermeld is verzoeker onverwijderbaar. Ook deze elementen zijn van belang bij de beoordeling.

Het feit dat verzoeker in het verleden een veroordeling opgelopen heeft doet geen afbreuk aan het feit dat hij samen met zijn partner ouder is van twee kinderen en zich op art. 8 EVRM kan beroepen om een gezin te vormen hiermee.

De bewering alsof verwerende partij zou moeten ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten, is niet correct in die zin dat verzoeker werd veroordeeld en zijn straf integraal heeft uitgezeten.

De bestreden beslissing ontbeert elke draagkrachtige motivering. In casu wordt geargumenteed met exclusieve verwijzing naar de door verzoeker opgelopen veroordeling. Het is duidelijk dat dergelijke motivering geenszins draagkrachtig kan zijn, temeer duidelijk gebleken is dat verzoeker ondertussen zijn straf heeft uitgezeten.

Deze schending van artikel 8 EVRM geldt des te meer aangezien verzoeker onmogelijk nog kan terugkeren en zelfs kan reizen wegens geen identiteitsstukken zoals reeds eerder vermeld.

De bestreden beslissingen schenden artikel 8 EVRM.”

3.2.1. De Raad merkt op dat formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht, wordt beoogd is bereikt. Er moet tevens worden benadrukt dat de motivering van de tweede bestreden beslissing wel degelijk pertinent is. Verweerder vermag immers, op basis van de vaststelling dat

verzoeker reeds strafbare feiten pleegde waarvoor hij werd veroordeeld en dat hij deze feiten pleegde met een winst oogmerk, te oordelen dat verzoeker een ernstig, reëel en actueel risico vormt voor de openbare orde. Daar verzoeker volstrekt illegaal in het Rijk verblijft en geen bron van inkomsten heeft is deze appreciatie van zijn situatie niet kennelijk onredelijk en kan niet worden gesteld dat een verwijzing naar het gevaar dat verzoeker vormt voor nieuwe schendingen van de openbare orde geen draagkrachtige motivering is.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.2. Inzake de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht voert verzoeker aan dat in de bestreden beslissingen verkeerdelijk staat vermeld dat hij een Servisch onderdaan is. Er dient echter te worden opgemerkt dat de vermelding van de nationaliteit van verzoeker geen onderdeel uitmaakt van de motivering van de bestreden beslissingen, doch slechts ter identificatie van verzoeker in deze beslissingen is opgenomen. Daarnaast moet, ten overvloede, worden opgemerkt dat verzoeker zelf verscheidene malen aangaf een Servisch staatsburger te zijn en dat hij het standpunt van verweerder niet weerlegt dat hij, gelet op het feit dat zijn vader een Servisch staatsburger is en hij voorhoudt in Servië te zijn geboren, op basis van artikel 7 van de Nationaliteitswet van de Servische Republiek, de Servische nationaliteit dient te hebben verworven door afstamming.

Verzoeker geeft voorts, met betrekking tot de eerste bestreden beslissing, aan van oordeel te zijn dat op basis van een strafrechtelijke veroordeling niet kan worden besloten dat hij een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. De Raad dient evenwel te duiden dat in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en deze bepaling niet voorziet dat verweerder niet kan verwijzen naar een eerdere strafrechtelijke veroordeling om het standpunt te staven dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde of nationale veiligheid te kunnen schaden. Het is ook niet kennelijk onredelijk of incorrect om, gelet op verzoekers socio-economische situatie en de aard van de eerder gepleegde misdrijven, uit de vaststelling dat verzoeker er in het verleden niet voor terugschrok strafrechtelijke inbreuken te begaan af te leiden dat hij een gedrag vertoont waardoor hij kan worden geacht ook in de toekomst de openbare orde te kunnen schaden.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.2.3. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat verweerder de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door een inreisverbod op te leggen van acht jaar. Artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet laat verweerder immers toe een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen indien een onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid en verweerder heeft gemotiveerd dat dit in casu het geval is nu verzoeker reeds werd veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van acht maanden en dat uit het feit dat verzoeker misdrijven pleegde om zich te verrijken kan worden afgeleid dat hij een ernstig, actueel en reëel risico vormt voor de openbare orde. Verzoeker betoogt dat de feiten die hij pleegde in eerste instantie slechts aanleiding gaven tot een werkstraf, dat hij onverwijderbaar is en dat hij alleen in België een gezinsleven kan hebben. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker werd veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf. Verweerder heeft de uiteindelijk toegekende strafmaat dus correct weergegeven en kan deze bij zijn appreciatie van de situatie in aanmerking nemen. Uit voormelde stukken kan verder niet worden afgeleid dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst of dat hij enkel in België een gezinsleven zou kunnen hebben. Er wordt dan ook geenszins aangetoond dat verweerder enig dienstig element niet op een correcte wijze bij zijn besluitvorming zou hebben betrokken of dat werd overgegaan tot het opleggen van een maatregel die volstrekt onevenredig is. De verwijzing naar een arrest van de Raad dat werd geveld in een zaak waar de feitelijke omstandigheden verschillend waren van deze in voorliggende zaak doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM moet allereerst worden gesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst hij in dat land dreigt te worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of

vernederende behandelingen of straffen. Zijn verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in dit verband is dan ook niet dienend.

Waar verzoeker verder aanvoert dat het feit dat hij om redenen buiten zijn wil illegaal in het Rijk dient te verblijven als een foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing moet worden aanzien moet worden gesteld dat de bestreden beslissingen verzoeker niet verplichten om op onwettige wijze in het Rijk te verblijven, maar er net op gericht zijn om verzoeker te verplichten hieraan een einde te stellen. Verzoeker toont met zijn beschouwingen ook niet aan dat hij in geen ander land terecht kan. Hierbij moet worden benadrukt dat het feit dat de Servische autoriteiten in het verleden, bij gebrek aan voldoende overtuigingsstukken, verzoeker geen doorlaatbewijs konden afleveren om naar Servië terug te keren niet impliceert dat hij effectief in de onmogelijkheid is om naar dat land terug te keren. Nergens blijkt namelijk dat verzoeker de Servische autoriteiten op de hoogte stelde van de nationaliteit van zijn ouders en hieromtrent de nodige bewijsstukken overmaakte en met verwijzing naar de toepasselijke bepalingen van de artikel 7 van de Nationaliteitswet van de Servische Republiek zijn aanspraken op de Servische nationaliteit liet gelden.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

3.2.5. Ter onderbouwing van zijn betoog dat verweerder artikel 8 van het EVRM schond verwijst verzoeker in de eerste plaats naar het gezinsleven dat hij heeft met zijn partner en kinderen. Er moet evenwel worden benadrukt dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven met zijn partner en zijn kinderen kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven met hen te hebben in zijn land van herkomst of elders. Uit het administratief dossier blijkt immers dat zijn partner en zijn kinderen de Servische nationaliteit hebben en dat ze geen van allen over een verblijfsrecht in België beschikken. Tevens moet worden gesteld dat uit artikel 8 van het EVRM hoe dan ook geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAËCK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige positieve, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Verder beroept verzoeker zich op het privéleven dat hij in België zou hebben opgebouwd en verwijst hij in dit verband naar zijn langdurig verblijf in het Rijk, zijn integratie en zijn vriendenkring. De Raad dient echter te herhalen dat dat verzoeker nooit tot een verblijf van onbepaalde duur in België werd toegelaten en via zijn ouders, vriendin en kinderen banden heeft met Servië. Er blijkt ook niet dat hij eventuele vriendschapsrelaties die hij zou hebben opgebouwd niet vanuit het buitenland kan onderhouden. Rekening houdende met de omstandigheden van de zaak blijkt niet dat wanneer het privéleven dat verzoeker in België heeft opgebouwd wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole en met maatregelen ter bescherming van de openbare orde dit leidt tot de conclusie dat er sprake is van een disproportionele inmenging in zijn privéleven (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

De Raad wijst er tot slot op dat artikel 8 van het EVRM zelf verweerder geen motiveringsverplichting oplegt en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending aan van artikel 8 van het EVRM.

3.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK